

Vem vill bli 1000 år?

Dödsångest på ett desperat kul sätt. Bra musik och en fantastisk ensemble. Så sammanfattar Socialpolitikens recensenter föreställningen *Dödshatarna*.

Jag gillar ställen som Moment: teater och områden som Stockholmsförorten Gubbängen i fin funkisstil. Mysiga små teatrar och caféer går jag gärna till. Tidigare i år såg jag på nyheterna att ett gäng nazister stormat Moment: teater när Vänsterpartiet och Miljöpartiet hade möte. Vi lever i en ny verklighet nu som är åt helvete.

Föreställningen *Dödshatarna* handlar om viktiga saker. Om man ska köra med gensaxar kommer det mänskliga till slut att försvinna. När människor med diagnoser och defekter försvinner blir det som att skapa Terminator. Slipar man till människor så att de blir perfekta och alla ser ut som fotomodeller, när alla skavanker är borta finns inget personligt och roligt kvar. Jag har alltid gillat gamla kufar. Hur skulle livet se ut utan dom? Det blir som under andra världskriget. Alla som inte passar in gasar man ihjäl. Det där med gensaxar är skrämmande. Och vem fan vill bli tusen år?

I vårt nya samhälle ska man ha en kamera i arslet. Det springer omkring folk och skjuter och vi blir alla lidande. På tunnelbanan uppmanas man: *"om du ser någon som stör eller förstör, ring larmcentralen"*.

Kent på Moment: teaters cafe.

Jag hade innan pjäsen fått ett tråkigt besked och hade lite svårt att koncentrera mig. Men Dödshatarna handlar om viktiga saker. Ett samhälle med människor utan brister där kameror övervakar. Det är redan för sent att backa bandet, det rullar fort på framåt mot ett samhälle jag inte vill leva i.

Jag tycker att man ska se Dödshatarna och tänka till. Sådana som en annan kommer inte att få finnas i framtiden om vi inte backar bandet. Men ingen kan eller vill göra det.

Kent

Under många års tid var jag en dödslängtare. Jag tyckte att jag hade levt mitt liv och funderade på olika sätt jag kunde ta livet av mig på bästa sätt. Egentligen ville jag kanske inte dö men jag var trött, less. Kände det som om jag simmade

omkring i en dypöl bland fel folk och på fel platser. Sedan träffade jag en person som jag ville hjälpa. Jag kom ifrån tankarna på mig själv. Nu tänker jag inte så längre.

Dödshatarna handlar om motsatsen till dödslängtan, dödsångest, men känslan är ändå lika på något sätt. Ångesten. Skådespelarna var suveräna, jag blev förvånad över hur bra de var. Det spelades musik under pjäsens gång. Både *Queen* och andra gamla klassiker, och så hade skådespelarna ett band där de själva framförde bra musik.

Jag visste inte att det fanns en teater i Gubbängen. Stället var jättefint. Jag önskar att fler folk går och ser pjäsen som säger mycket viktigt om livet, hur vi tänker. Man tror att man är ensam om vissa tankebanor men man är inte ensam. När man kommer upp i åldern blir man lite klokare med åren. Man får ett annat tänk om vad som är viktigt i livet.

Roger

En rent ut sagt desperat kul pjäs. Bra musik under hela föreställningen. Duktiga sångare i gruppen. Pjäsen handlade om en sinnessjuk tanke, om gensaxar, evigt liv. Den första människa som kommer att bli tusen år gammal ska redan vara född enligt pjäsen. Frågan är om man vill bli tusen år. Det måste bli urtrist, vad hemskt. Men dödsångest kan jag också känna och den är inte rolig.

Vilket fint och trevligt ställe, Moment:teater och caféet. O vad trevliga människor det finns här i Stockholm ändå, tänkte jag när jag var där. Oj, vilket gott kaffe och vilka goda smörgåsar i caféet som vi besökte i pausen.

Vi pratade lite med skådespelarna efteråt och de var också mycket trevliga. Jag som har så svårt att sitta still hade inga problem med det utan satt road under hela pjäsen och det är ett gott betyg. Dödshatarna är verkligen underhållande.

Micke Lappen

Förra året var jag och såg en underbar pjäs, [Heavy as the heart](#), en enmansshow med **Josefin Ankarberg** på Moment:teater. Hon var helt fantastisk. När jag nyligen såg i tidningen att hon var aktuell med *Dödshatarna* ville jag absolut se den också.

Ensemblen har med mycket humor och allvar skapat en sevärd föreställning. En tankeställare, rolig, ovanlig och väldigt speciell.

Stort tack till underbara Josefin som jag hoppas få se mycket mer av. Tack till hela ensemblen för denna fina pjäs.

Eva

Dödshatarna

Moment:teater

Gubbängen, Stockholm

Manus: Josefin Ankarberg & Alexander Ohakas

Regi: Josefin Ankarberg

Spelas t o m 16 november 2024

Micke Lappen, Eva och Roger.